

Hoofdstuk 140

Lieve kleinkinderen,

Liepen jullie vroeger op de basisschool ook mee met de Avondvierdaagse? Mooi was dat, hè? Vooral die laatste dag wanneer jullie van jullie papa's en mama's bloemen kregen.

Ook Paulus heeft zijn reis naar Rome uitgelopen. Of hij bloemen kreeg van de mensen die hem ophaalden en verwelkomden, dat staat niet in de bijbel. Ook vind ik het jammer dat er niet meer in de bijbel staat over Paulus' reis naar Rome en wat daarna gebeurde. Wat heeft hij allemaal in deze stad meegemaakt? En heeft Paulus nog meer zendingsreizen gemaakt? We weten het niet.

Ja, lieve kleinkinderen, dit hoofdstuk nr. 140 is het laatste verhaal dat in de bijbel staat over de apostel Paulus. In de bijbel staan nog wel veel brieven die Paulus geschreven heeft. Maar die moeten jullie zelf maar eens gaan lezen. Ik raad jullie aan om dat te gaan doen in de 'Bijbel in Gewone Taal'. Deze bijbel is voor jullie veel duidelijker en ook gemakkelijker te lezen, dan zoals al deze waar gebeurde verhalen in onze trouwbijbel staan.

Hoofdstuk 140 - Rome - Handelingen 28 : 11 - 31

Het was nog in de maand februari toen centurio Julius het bevel gaf om verder te reizen naar Rome. De winter was nog wel niet voorbij, maar varen van het eiland Malta naar de stad Rome was niet gevaarlijk. Je bleef dicht bij de kust. Julius liet zijn gevangenen onder begeleiding van zijn soldaten naar een korenschip gaan dat op het eiland overwinterd had. Dat schip droeg de mooie naam van de tweeling 'Castor en Pollux'.

Het weer werkte van alle kanten mee en al heel snel waren ze in de havenstad Syracuse, op het eiland Sicilië.

Het eiland Sicilië

Drie dagen later waren ze al in Rhegium, de eerste stad in Italië, waar ze een tussenstop maakten. Daar bleven ze een dag wachten en toen voeren ze vlak voor de wind naar de stad Putéoli, waar de gevangenen en de soldaten van boord gingen. Dus ook aan Paulus' zeereis was een einde gekomen. Om de één of andere reden moest centurio Julius daar een week wachten, voordat hij op mars kon gaan naar Rome.

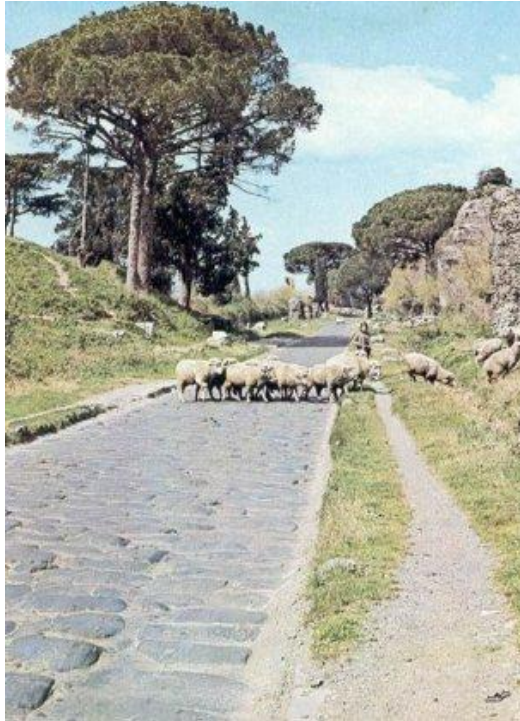
***Drie dagen later waren ze al in Rhegium, de eerste stad in Italië.
In de stad Putéoli ging Paulus van boord en moest te voet verder naar Rome.***

Toen de mensen van de christengemeente in Putéoli hoorden dat Paulus in hun stad was vroegen ze aan centurio Julius of hij een paar dagen bij hen mocht komen logeren. Paulus had het die dagen bij zijn medechristenen erg goed. Maar toch was hij blij toen op de achtste dag het marsbevel kwam om te vertrekken. Heel zijn hart ging uit naar de stad Rome, de hoofdstad van de wereld. Daar wilde hij graag het blijde evangelie van Jezus brengen.

De reis over land van Putéoli naar Rome duurde een dag of zes. De afstand was tweehonderdertig kilometer, maar dat was voor Paulus geen bezwaar. Hij had in zijn leven wel andere marsen gemaakt. Kwam bij, deze weg was één van de mooiste wegen in het grote Romeinse Rijk. Ook al moesten ze een klein stukje dwars door een moerasgebied lopen, het laatste stuk van deze weg, de Via Appia was een straatweg die geplaveid was met vulkanisch gesteente. De Romeinen waren erg trots op dit stukje straatweg en noemden deze weg: *'de Koningin van alle wegen.'*

Het nieuws dat de grote heiden-apostel Paulus onderweg was naar Rome om door de keizer berecht te worden, bereikte ook de christengemeente in Rome.

Twee groepen uit de gemeente gingen hem tegemoet. De eerste groep verwelkomde Paulus op het Plein van Appius en de tweede groep zag Paulus bij de Drie Herbergen. Paulus kende deze mensen niet, maar hij had al zoveel over de christengemeente in Rome gehoord, dat hij zich direct bij hen thuis voelde. Ja, hij kreeg nu al het gevoel dat hij zijn reis, die meer dan een half jaar geduurd had, nu eindelijk volbracht had. Die laatste vijftig kilometers, die telde hij niet meer. Te midden van zijn nieuwe vrienden liep hij daar over die prachtige straatweg.

Via Appia, de Koningin van alle wegen.

Paulus' nieuwe vrienden luisterden gespannen naar Paulus' reisverhaal. Voor ze er erg in hadden zagen ze de stad Rome voor zich liggen. De machtige muren, de hoge torens, de mooie tempels en de witte huizen op de heuvels. Blij liep Paulus door de poort de stad binnen. Voor hem liepen de misdadigers, de ter dood veroordeelden, omringd door de soldaten van centurio Julius. Maar Paulus voelde zich niet meer een gevangene die in Rome zijn vonnis te horen zou krijgen. Hij was niets anders dan Gods apostel, een dienstknecht van Jezus Christus. Paulus was hier in Rome gekomen om aan de heidenen het evangelie van Jezus te vertellen. En terwijl de veroordeelden erg terneergeslagen en met gebogen hoofden de stad binnenliepen, kon Paulus wel zingen van geluk....

Ook centurio Julius was blij dat de reis ten einde was en dat hij zijn gevangenen kon overdragen aan de commandant van alle Romeinse troepen die tijdelijk in Rome waren. Alleen, het afscheid nemen van Paulus, daar had hij moeite mee. Nadat hij het rapport van Festus en zijn eigen reisverslag bij de commandant had

ingeleverd, kreeg hij het voor elkaar dat Paulus niet opgesloten werd in de gevangenis bij de andere misdadigers. Nee, Paulus mocht zelfs in de stad Rome een eigen huis huren. Daar was Paulus erg blij mee. Nu kon hij in Rome bezoek ontvangen, zoveel als hij maar wilde. En een soldaat die hem inwoonde om hem te bewaken en die hij eten en drinken moest geven, dat was geen bezwaar.

Net zoals Paulus op al zijn eerdere zendingsreizen had gedaan begon hij ook hier in Rome zijn werk bij de Joden in de stad. Maar nu kon hij omdat hij een gevangene van de Romeinen was, niet naar hun synagoge gaan. Om die reden kwamen de Joodse leiders bij hem in huis. Ze waren erg benieuwd naar wat deze 'Jood-in-boeien' hun te vertellen had.

Omdat Paulus niet wist of deze belangrijke Joden in Rome door het Sanhedrin in Jeruzalem over hem geïnformeerd waren, vertelde hij hun eerst de reden waarom hij zich op de keizer had beroepen. Ze mochten eens denken, dat hij zijn eigen afkomst verloochende en zijn eigen volk niet meer belangrijk vond.

Paulus, een 'Jood-in-boeien'.

'Beste vrienden,' zei Paulus tegen hen, 'ik heb mij altijd aan de wetten van onze voorouders gehouden. En ik heb ons volk geen kwaad gedaan. Toch ben ik door de Joden in Jeruzalem gevangengenomen. En zij hebben mij aan de Romeinen overgedragen.

De Romeinen stelden mij veel vragen. En na mijn antwoorden daarna wilden ze me vrij laten, want ze vonden dat ik niets gedaan had waar je de doodstraf voor moet krijgen.

Maar de Joden in Jeruzalem waren het daar niet mee eens. Toen moest ik wel zeggen dat ik het oordeel van de keizere wilde, *alleen om mijn eigen leven te*

redden. Beste mensen, ik wil mezelf bij de keizer verdedigen. Maar ik ben niet van plan mijn volk te beschuldigen!

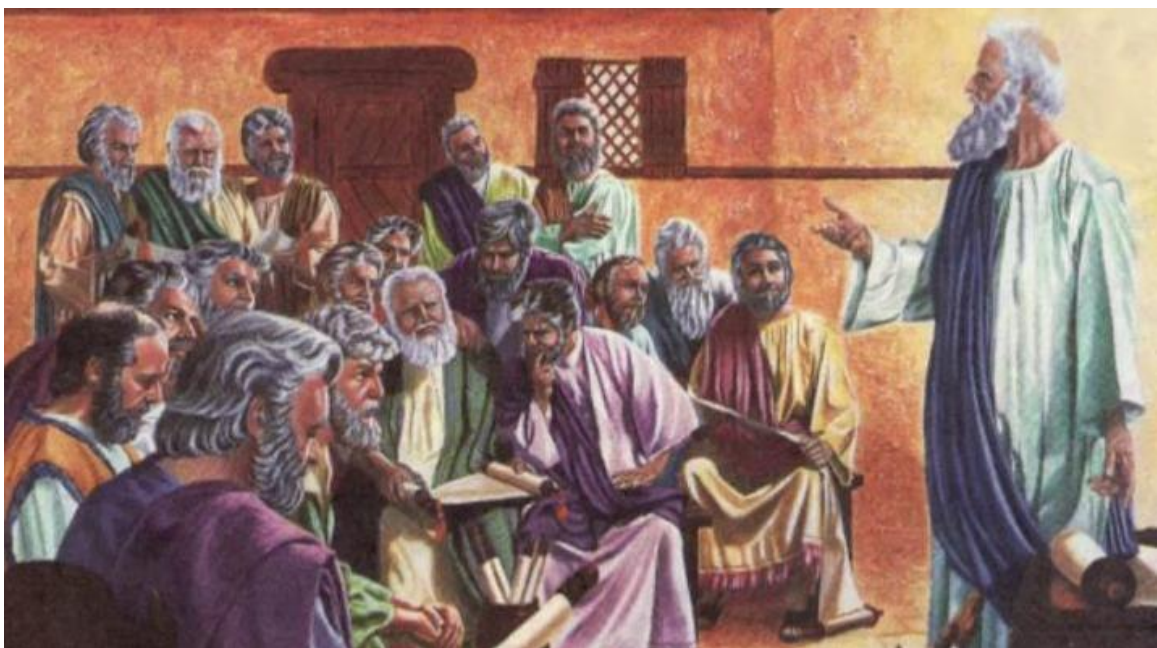
Zo zit ik dan nu voor jullie, niet als een burger-van-Rome, maar als één van jullie.'

De Joodse leiders van de synagoge in Rome antwoordden: 'Wij begrijpen dat je niet anders kon dan een beroep doen op de keizer. Wij nemen jou dat niet kwalijk. En hier in Rome is niemand uit Jeruzalem geweest met slechte berichten over jou. We hebben ook geen brieven uit Judea over jou gekregen. We weten wel dat je een christen bent. Daar zouden we graag meer over willen horen. Want het is ons bekend dat veel mensen het niet met de christenen eens zijn.'

Paulus was niet ontevreden met dit antwoord. Deze Joden in Rome wilden met hem praten en dat was goed. Ze maakten een afspraak om elkaar in Paulus' huis weer te ontmoeten.

Niet lang daarna kwamen ze weer bij Paulus. Al heel vroeg in de ochtend waren ze er, alle leiders van de synagogen in Rome.

Tot laat in de avond gaf Paulus hun uitleg over Gods nieuwe wereld. Ook legde hij de wet van Mozes uit en de boeken van de profeten. Zo wilde hij laten zien dat Jezus van Nazareth de Messias was. Met veel overtuiging sprak hij om deze Joodse mannen voor Jezus te winnen. Met veel teksten uit de oude boeken bewees hij dat de Messias moest lijden en sterven. Maar niet alleen zijn lijden en sterven, ook Jezus' opstanding uit de dood was voorspeld door de profeten. Steeds weer kwam Paulus met nieuwe bewijzen. En steeds weer beantwoordde Paulus de vragen van deze vrome mannen.

En steeds weer beantwoordde Paulus de vragen van deze vrome mannen.

Paulus sprak met vuur, soms verwijtend, dan weer bemoedigend. De ene keer als een profeet die zijn volk waarschuwde en daarna weer als een vader die zijn kinderen vriendelijk terechtwijst.

Paulus dacht niet aan eten en drinken. Hij voelde geen vermoeidheid. Hij wist maar één ding: hier in deze kamer in Rome ging het om het heil van zijn volk en om haar toekomst.

En terwijl Paulus sprak ging zijn gebed omhoog tot God met de vraag dat hij de juiste woorden mocht gebruiken en dat de heilige Geest zijn werk mocht doen in de harten van deze Joodse leiders.

Hoe vaak was hij niet in de steden van Asia en Macedonië met de vrome Joden de strijd aangegaan en steeds weer hadden ze zijn woorden niet willen geloven. Het gevolg was dat hij naar de heidenen was gegaan. Met heel zijn hart hoopte Paulus dat het nu hier anders zou gaan. Dat binnenkort in de tien synagogen in de stad Rome het blijde evangelie van koning Jezus gehoord zou worden....

Toen het al laat in de avond was en de olielampen al lang brandden, wist Paulus dat zijn gebed niet verhoord was. Maar hij klaagde niet. Nee, het maakte hem alleen maar bedroefd. Heel de lange dag, uren en uren lang had hij gepraat, maar wat konden zijn woorden uitrichten wanneer God zijn gebed niet verhoorde? Ook op deze waarom-vraag kreeg Paulus geen antwoord. Voor ons mensen niet te begrijpen, *maar Gods plannen zijn niet altijd de onze.*

Gelukkig, al zijn werk van deze dag was toch niet helemaal vergeefs geweest. Een paar Joodse leiders lieten zich overtuigen en geloofden wel in Jezus. Maar al die anderen wilden niets weten van de blijde boodschap van Jezus. Gewoon kwaad reageerden ze tegen Paulus omdat hij sprak over een Messias die als een misdadiger gestorven was aan het kruis. Met afschuw hadden ze naar Paulus geluisterd. Niet voor niets stond er in de Schriften: ‘Vervloekt is een ieder, die sterft aan het kruishout!’

Voordat ze de deur uitgingen, ging Paulus staan en met stemverheffing zei hij tegen de vrome Joodse leiders: ‘Luister, vroeger gaf de Heilige Geest aan de profeet Jesaja een opdracht. Hij zei: ‘Jij moet naar je volk gaan en zeggen: Jullie luisteren wel goed, maar jullie begrijpen het niet. Jullie kijken wel goed, maar jullie snappen het niet. Dat komt omdat jullie zo vreselijk eigenwijs zijn. Jullie ogen en oren zitten dicht. Jullie willen het niet zien. Jullie willen het niet horen. Anders zouden jullie begrijpen dat jullie je levens moeten veranderen. En dan zou ik jullie te hulp komen.’

Jesaja zei dat tegen jullie voorouders. Maar het zijn woorden van de Heilige Geest die ook over jullie gaan. Want God heeft mij naar jullie toegestuurd, maar jullie wilden vandaag niet luisteren.

Dit moeten jullie weten: *God laat zijn boodschap van redding nu aan andere volken vertellen. En zij zullen er wel naar luisteren.*’

Paulus bleef alleen achter in zijn huis met de soldaat die zijn cipier was. Buiten hoorde hij nog de schelle stemmen van de Joodse leiders. Een harde vervloeking was het laatste wat hij van hen hoorde.

Nog nooit had hij het zo erg gevoeld dat deze mannen van zijn eigen volk waren, zijn eigen vlees en bloed!

Maar klagen? Nee, dat was niet goed. Hij zou naar de heidenen gaan en God zou zijn werk zegenen.

Paulus wist toen niet dat hij nog twee lange jaren in deze zelfde kamer het blijde evangelie van Jezus Christus zou mogen vertellen aan veel heidenen die bij hem op bezoek kwamen. **Aan mensen die het graag wilden horen....**

